

Rugăciunea unei mame

Locul nașterii mele este Hastings, pe coasta de sud a Angliei. M-au crescut părinți temători de Dumnezeu în teama și sub musturarea Domnului. Deja în poala mamei am auzit povestea despre dragostea lui Isus și seara, când mama îi ducea la culcare pe cei doi băieți ai ei, ea cânta de multe ori cu noi:

Știu, mă iubește Isus,
Biblia așa mi-a spus.

Azi încă, după ce au trecut cinci decenii, mi se pare că îi aud glasul drag.

De două ori am fost în tinerețea mea salvat de la moarte în mod minunat. Aveam trei ani când, fără știrea părinților mei, am alergat la strand cu mica mea roabă. A venit fluxul și înainte ca eu să știu bine ce se întâmplă, zăceam în apă și am fost luat de valuri. Două bone, care priviseră și ele întâmplarea, la încercarea de a mă salva au ajuns ele însele în primejdia de a se îneca. Fără intervenirea lui Dumnezeu am fi fost pierduți toți trei. În cea mai mare primejdie ne-a observat un pictor, care stătea în fața șevaletului său, la unul dintre marile hoteluri de strand. El a gonit la strand și ne-a salvat cu primejdia vieții sale. Aproximativ douăzeci de minute trebuie că am zăcut în apă. Părea că n-ar mai fi viață în mine. Medicii s-au străduit două ore ca să mă readucă la viață prin respirație artificială. În cele din urmă, eforturile lor au avut succes.

Puțin timp după aceea i-am băgat pe părinții mei în mare spaimă. Am fugit după un grup de oameni din Armata Salvării, care treceau pe străzi, cântând. Ca și ei, am luat o foaie de hârtie în mâini, o țineam în fața mea și cântam din răspuțuri. Eram așa de absorbit de situație, încât n-am observat deloc un car care ne-a tăiat calea. Am fost aruncat la pământ și o roată a carului a trecut peste mine. Totuși, am scăpat teafăr; cel puțin așa părea. Urmările grave ale accidentului s-au arătat abia șapte ani mai târziu. Datorită îngrijirii devotate și a rugăciunilor mamei mele am fost totuși complet restabilit. Dar, din nefericire, limbajul serios, legat cu bunătatea lui Dumnezeu, n-a avut ca rezultat ca eu să mă întreb: oare unde m-aș fi dus dacă ar fi trebuit să mor.

Pe vremea aceea, tatăl meu a avut un accident, în urma consecințelor căruia a murit în curând. Acum a venit o perioadă grea pentru mama mea, în mod deosebit când grijile economice au tăbărit în jurul nostru ca niște nori întunecoși. Dar ea îl cunoștea pe „Părintele îndurărilor și Dumnezeu oricărei mângâieri” și își căuta oricând refugiul la El, cu deplină încredere în dragostea și credințioșia Sa neschimbătoare. Și am experimentat suficient de des, că Dumnezeu răspundea în mod minunat, da, că El avea ajutorul deja pregătit, înainte ca el să fie cerut în rugăciune.

Totuși, mai apăsătoare decât grijile exterioare o împovăra pe mama mea grija pentru mântuirea sufletului copiilor ei. Ea se ruga arzător și insistent Domnului, ca noi să ne recunoaștem ca păcătoși pierduți și să ne căutăm refugiul la Isus, Mântuitorul și Salvatorul. Dar timpul trecea și toate rămăneau cum au fost.

Pentru finalizarea pregătirii mele trebuia să merg la o școală dintr-o altă localitate și începând de atunci veneam acasă numai rar. În timpul acesta m-am îndepărtat tot mai mult și mai mult de Dumnezeu. Nu mai citeam din Cuvântul Său, ceea ce îmi pusese mama mea așa de insistent pe inimă. Consecințele n-au întârziat. Am devenit ușuratic și în calitate de conducător al unui grup de flăcăi netrebnici, curând am făcut ce este rău înaintea multora. Cu toate acestea, la

școală făceam progrese bune, așa că am putut să intru în marina regală deja la cincisprezece ani. La început m-am abținut de la orice băuturi alcoolice, ba chiar m-am lăsat înscris pe listă ca abstinent. Dar când după trecerea unui an am fost transferat pe o corabie, mi-am uitat juruința și treptat am făcut-o cu băutul ca cei mai răi.

În următorii patru ani am dus o viață nelegiuită. La încăierări nu mă dădeam înapoi, iar ca băutor incorigibil îi făceam bunei mele mame numai mâhnire și rușine.

Atunci a vorbit Dumnezeu iarăși cu mine. În timpul unei furtuni puternice am fost aruncat peste bord. Deși eram un înotător excelent, n-am reușit să prind din nou corabia. În cele din urmă am avut parte de ajutor de acolo. Cu ajutorul unui odgon de tracțiune am fost luat la bord cu mare efort. Dar nici acest incident serios n-a făcut nicio impresie asupra mea,

Câțiva ani mai târziu am fost detașat pe o corabie care era destinată să plece spre China. În timpul lungii călătorii am exagerat mai rău ca oricând. Căpitanul a trebuit să mă tragă la răspundere pentru instigare și alte delictе. Pe baza promisiunilor mele am obținut să mi se aprobe un termen de verificare de șase luni. În acest timp m-am comportat bine într-o oarecare măsură. Dar abia s-a terminat perioada, că și viața mea a fost iarăși cea veche. Când corabia noastră trebuia să plece cu o încărcătură nouă din China spre Anglia, am cerut să pot să rămân în China. Doream să pot să-mi trăiesc nestingherit patimile. Dar Dumnezeu, căruia mama mea I se ruga neîncetat pentru fiul ei nelegiuit, rătăcit așa de tare, n-a îngăduit. Cererea mea a fost respinsă.

După o ședere mai lungă în Anglia, am fost repartizat în echipajul de pe „Britania”. Acesta era un remorcher vechi, care nu mai era folosit decât pentru transportul elevilor de școală navală și pentru școala de navigație din Dartmouth. În perioada aceasta am devenit profund nefericit: Așa cum sunt astăzi convins, o ascultare a neîncetatei rugăciuni ale mamei mele și chiar ale fratelui meu, care între timp se convertise la Domnul. Aceste zile nu le voi uita niciodată. Ca să mă amețesc și să-mi uit necazul, am băut mai mult decât oricând. Dar n-a folosit la nimic.

În vremea aceasta era așa, că eram învoit acasă cândva, pentru sâmbătă și duminică. Ca în mod obișnuit, duminică dimineață, după micul dejun, mama aducea Biblia. De data aceasta mi-a întins mie Cartea sfântă și m-a rugat să citesc un capitol din Apocalipsa. Cu toate că uram Biblia, i-am îndeplinit dorința. Cuvintele pe care le-am citit mi-au pătruns în suflet ca împunsături de sabie și nu mi-au mai dat drumul. Imaginea judecății îngrozitoare, care trebuia să năvălească peste lume, m-a urmărit chiar și noaptea în visele mele. Doar știam foarte bine că această judecată mă va lovi și pe mine și că partea mea eternă va fi în iazul care arde cu foc și pucioasă, iazul care este pregătit pentru satan și îngerii lui, dar care va fi și partea îngrozitoare a celor care nu s-au lăsat eliberați de sub stăpânirea sa. Teama mea creștea cu fiecare zi și dorința de a fi mântuit a devenit tot mai mare și mai mare.

Dar și ispititorul și mincinosul de la început era prezent. „Ce vor spune prietenii tăi dacă vei deveni evlavios? Cum vor mai râde de tine! Gândește-te la meseria ta! Cine poate să fie un bun marinăr și în același timp creștin!” Cu astfel de insinuări și altele asemănătoare încerca el să mă păstreze în stăpânirea sa. Dar Duhul lui Dumnezeu n-a cedat. În unele zile goneam ore în șir pe punte, în sus și-n jos, cu îngrijorare mortală pentru starea mea stricată și pierdută. După săptămâni pline de chin sufletesc am luat o hotărâre. Doream să rup cu păcatele mele și să încep o viață nouă. O hotărâre bună – numai de-aș fi putut s-o îndeplinesc! Dar a trebuit să aflu prea curând, că pentru aceasta nu eram în stare cu propria mea putere; și cu aceasta, chinurile conștiinței mele n-au devenit deloc mai mici, ci și mai mari. Lunile care au urmat acum, au fost, într-adevăr, cele mai rele din viața mea. S-a mai adăugat că aveam motive să mă tem că voi orbi. Ca urmare a felului meu desfrânat de trai, această primejdie exista. În câte o noapte saream din moțaiăla neliniștită cu o teamă îngrozitoare și în timp ce de pe frunte îmi picurau stropi mari

de sudoare, strigam cu glas strident în jurul meu, în întuneric: „Sunt orb! Sunt orb!” Eram aproape de nebunie. Dacă în timpul acesta ai mei ar fi slăbit în a striga către Dumnezeu pentru mine în rugăciune serioasă și stăruință, nu știu ce s-ar fi ales de mine. - -

Iarăși aveam învoire acasă pentru o zi și jumătate. Era sâmbătă seara. Mama și fratele se duseseră deja la culcare. Stăteam singur în cameră. Atunci mi-au revenit în memorie anii copilăriei de mult rămași în urmă. Mi se părea că o aud iarăși pe mama cântând: Știu, mă iubește Isus, Biblia așa mi-a spus. Involuntar, privirea mea s-a îndreptat spre raftul cu cărți, pe care se afla Biblia. Părea că un glas îmi strigă: Ia și citește! Am ascultat, am deschis Cuvântul lui Dumnezeu și am citit Ioan 3.16: „Pentru că atât de mult a iubit Dumnezeu lumea, încât L-a dat pe singurul Său Fiu, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață eternă”. În aceeași clipă, Duhul Sfânt mi-a îndreptat privirea spre Domnul Isus, care a murit pe cruce pentru păcătoși. Am căzut în genunchi, mi-am mărturisit marea vină a păcatelor mele și – o, minune peste minune – L-am putut primi în credință ca Mântuitor și Răscumpărător al meu, pe Cel care purtase pe cruce și vina mea. Niciodată, niciodată nu voi uita ceasul acesta. O bucurie adâncă, niciodată cunoscută, a intrat în inima mea. Era pe la miezul nopții. Se ivea o nouă zi. Pentru mine începea o viață nouă. Cea veche trecuse, totul devenise nou.

Cel mai mult mi-ar fi plăcut s-o trezesc imediat pe mama mea, ca să-i spun că rugăciunea ei fusese ascultată și fiul ei pierdut, în sfârșit, în sfârșit, fusese găsit. Dar mă temeam că o sperii și astfel n-am făcut-o. Atunci m-am dus și eu la culcare și în curând am adormit adânc. Orice teamă și spaimă dispăruseră.

Când dimineața am îngenuncheat în fața patului meu, rugându-mă, a intrat fratele meu în odaie. A închis din nou ușa încet. L-am auzit afară, spunând: „Mamă, Bert se roagă!” Când am intrat în camera de zi, mama mea mi-a venit în întâmpinare. Și-a pus mâna pe umărul meu și a spus:

„Băiatul meu, Isus vrea să te mântuiască!”

„M-a mântuit, mamă, aseară”, a fost răspunsul meu.

În această duminică dimineață erau trei oameni fericiți împreună, care nu puteau să-I mulțumească îndeajuns marelui Mântuitor al celor pierduți, pentru multa Sa dragoste. Un pierdut fusese găsit, unul care se găsea în lanțurile întunericului fusese eliberat și acum strămutat în „Împărăția Fiului dragostei Sale” (Coloseni 1.13). În fața îngerilor lui Dumnezeu din cer era bucurie pentru un păcătos care s-a pocăit.

Întors pe corabia mea, i-am comunicat imediat superiorului meu, că m-am convertit la Isus. El a spus: „Este bine, numai să dureze!” Pentru această remarcă exista sigur destul motiv. Dar eu mă știam în mâna Celui care a spus: „Nimeni nu le va smulge din mâna Mea” (Ioan 10.28). Pe acest cuvânt m-am bazat; și astăzi, după ce au trecut douăzeci și trei de ani de la convertirea mea, încă o mai fac.

Și în fața camarazilor mei m-am străduit să depun mărturie despre ce trăisem și despre ce era acum lucrul cel mai prețios și mai scump pentru mine. Din ceasul acesta au început să mă urască și să mă persecute; da, unii dintre ei ar fi preferat să mă arunce peste bord. Dar Isus m-a ajutat să suport totul. El mi-a stat alături. El m-a ajutat, de asemenea, să-mi biruiesc complet patima veche și rea. În același timp El mi-a adus un marinar, care era și el proprietatea Domnului. Eram mult timp împreună și astăzi încă îmi amintesc cu plăcere de serile de seară, petrecute împreună, în care citeam împreună Cuvântul lui Dumnezeu și discutam despre El.

Astăzi, mai bine de două decenii după convertirea mea, Domnul și Mântuitorul meu îmi este mai scump decât oricând. Cât S-a străduit El pentru mine! El m-a salvat din mormântul

valurilor, m-a salvat de moartea marinarului, m-a salvat din sclavia lui satan și din robia păcatului – m-a salvat ca să trăiesc pentru El și să-I slujesc.

Dumnezeu mai face și astăzi minuni. Nu este povestea mea o dovadă pentru aceasta? De aceea, voi, tați credincioși și mame credincioase, voi, frați credincioși și surori credincioase, nu încetați să vă rugați, chiar dacă este vorba, omenește vorbind, despre cazuri pentru care nu este nicio speranță! Dumnezeu poate să facă minuni și El le face. El este un împlinitor al rugăciunii. „Ilie era un om cu aceeași fire ca noi și s-a rugat cu stăruință să nu plouă și n-a plouat pe pământ trei ani și șase luni; și s-a rugat din nou, și cerul a dat ploaie și pământul și-a dat rodul” (Iacov 5.17-18).

Titlul original: „Einer Mutter Gebet”
din *Samenkörner* (Neue Folge 29) 1935, pag. 214-222.